

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Bludów.)

Jiří Rebl.

Škola - matka.

Nastal nám, dítky, měsíc září,
nastal nám perné práce čas;
spěchejte, žáci s jasnou tváří,
matička škola volá vás!

„Jen pojďte, žáci, do školičky,
jen pojďte, milé dítky, hned;
zde z knížek prýští sladký nektár
a vůně užitečných věd!

Jsem, dítky, vaši druhou matkou,
jež povede vás žitím dál,
vypěstí v každém pevnou vůli,
by v životě vždy pevně stál.

Já naučím vás milovati
tu drahou naši českou řeč,
naš národ český i vlast milou,
pro níž tasíval praděd meč.

Já naučím vás Boha znáti,
rodiče poslouchat a ctít,
blíznímu svému pomáhati
a k starším lidem úctu mít.

Já otevřu vám vaše oči,
ukáži světa krásy vám,
smysly a rozum obohatím,
pravidla pro život vám dám.

Pokyny mé řídití budou
v životě vašem každý krok;
pilně se učte, ať je znáte
až ponese vás žití tok!

Až rozpěněné vlny žití
rozbíjet budou vaši hrud',
braňte vždy svoje ideály
a osvěta vám rádcem buď!

Milá mládeži!

Prázdniny jsou u konce! Co nevidět budou sečteny dny našeho odpočinku a budeme vítati v našich školních světelných nastávající nový školní rok. Věřím, že mnohý z vás lituje těch milých prázdnin, ba i já sám jich též lituji, ale všeho po čase. Vše i to nejkrásnější a nejmilejší musí mít jednou svůj konec. Tak to dopadá se vším na světě a tak to je i s našimi letními prázdninami. Tož nebudeme jich zbytečně litovati, dobře že i tak byly letos delší než jiné roky! Tuším, že každý z vás měl možnost dobře prázdniny využít v každém ohledu a nabratí nových sil pro práci ve škole. Nyní tedy s tou novou silou a energií se dejte chutě do díla, abyste co nejvíce vědy pro sebe nashromáždily.

Pusťte se do učení s celou svědomitostí, závodte druh s druhem tak, jako jste to činili o prázdninách při běhání, plavání a jiných zábavách.

— Vždyť učení je přece také zábavou! Usmyslete si tedy, že i v té zábavě s pány učitelky a svými spolužáky to také tak dobře dovedete a od nikoho se nedáte v učení předstihnouti. Zkuste to letos ve škole všichni a přesvědčíte se, že tato zábava vám přinese nevíce radosti a útechy. Jděte do školy s veselou, energicky se chopte s učením do křížku a vše se vám znamenitě podaří!

Vy, starší žáci, kteří již delší čas chodíte do školy, nestrašte své nejmenší spolužáky školou a panem učitelem; naopak hleďte jim vmluviti, že ve škole je líp než doma, že pan učitel miluje hodné dítky a je jejich nejlepším přítelem. Tím velice posílíte odvahu nováčků a prokážete velkou službu svým pánům učitelům.

Kdo z vás, děti, má již ukončenou školu obecnou a odchází z domu do školy víceleté aneb střední, pamatujte, abyste se co nejvíce přičiňovali v učení v nové škole u nových pánů učitelů, abyste takto udělali čest své první škole domácí, a způsobili radost svým pp. učitelům, již vás od útlého dětství vzdělávali a dali vám vše to, co dnes umíte. Odcházíte-li do školy státní, tož dbejte o to, abyste jak nejlépe prospívali v jazyce té školy, avšak nezapomínejte na jazyk mateřský, jenž jest největším pokladem národa z něhož pocházíte!

Nuž, dítky, tedy chutě do práce — s novou silou, s novou vírou a s novou energií! Zdar vaši práci!

Ať žije škola a nový školní rok!

Jiří Rebl.

Něco o prosperování Kol mládeže.

Známý a opravdový příznivec naší menšiny, který nejlépe ji poznal, vážený Dr. Ing. A. V. Červín ve svém článku „Práce, naděje, trpělivost“, umístěném v „Krajanu“, čísle 15. ze dne 1.VIII. t. r. o práci mládeže takto se vyjadřuje: „Zatím tedy přemýšlejme, jak česká Volyně může a má pracovati. Především může a musí pracovati mládež. Na tu jsem spolehal loni a letos na ni spolehám zase. Zásluhou J. Foitíka z Vilhelmovky, mladého člověka, pracujícího do úmoru, který našel, bohudíky, v České matici školské v Lucku krásné pochopení pro své plány, postupují organizační práce naší mládeže úspěšně. Budiž zde otevřeně řečeno — a píší to jako pravoslavný církevní pracovník — že pro Volyně můžeme pokládati za jediné správnou organizaci mládeže organizaci celonárodní, ve věcech církevních nestrannou. Jen existence takové celonárodní organizace zaručuje, že mezi církvemi, k nimž patří naši volynští lidé, bude správná shoda. Celonárodní organizace mládeže na Volyni je nutno: 1.) z důvodu uhájení životnosti a národního uvědomění celé volynské vět-

ve, 2) z důvodu zachování míru mezi církvemi“.

Takový je úsudek Dr. I. g. A. V. Červína o kulturních úkolech jaké čekají naši mládež. Úkol to vážný, ke kterému naše mládež musí být náležitě připravena. Od dostatečného připravení mládeže a propagace této myšlenky mezi naši širší veřejností bude záležet úspěch nové instituce: Sdružení české mládeže v Polsku. Stránky „Zornice“ nové otázky věnují dost pozornosti, zájem pro Sdružení mládeže jeví jak naše učitelstvo, které této otázce věnovalo jednu svou konferenci, tak i Ústředna ČMS, která si vzala na starost legalisování stanov. Všecko nasvědčuje, že ta idea byla již náležitě pochopena naší veřejností a vše bude záviseti na tom, jakým směrem se bude bráti činnost v Kolách Sdružení mládeže. Toto jest velice vážné, od toho bude záležeti další osud Sdružení. Pozorujme naši mládež, musí se přijíti k tomu úsudku, že ona není vytrvalá ve svém předsevzetí, s počátku jeví mnoho zápalu pro práci v organizaci, však brzy možno pozorovati úplně jiný zjev. Vytrvalá práce přestává ji bavit, zájem klesá ještě dříve než první nadšení a dostavuje se lhostejnost, ze strany mnohých nastává úplná ignorace organizace. Proto při organizování Kol třeba jednati nanjvýš opatrně. Nutno celou věc důkladně obmysleti a potom teprve přistupovati k organizační práci. Velkou úlohu v správném prosperování Kola odehrává výbor. V jednom ze svých článků mezi jiným jsem psal takto: „Jsou i taková fakta, že většina občanů vůbec se nezúčastní valných schůzí, často zvolení činovníci spolku nejeví žádný zájem o rozkvět organizace. Divně to vypadá: dát se zvolit a potom úplně ignorovat všechny schůze. Mnohem lépe by bylo, aby tači zvanové nepřijímali přidělených jim funkcí. Jsme-li zvoleni, vytrvale pracujme, nechceme-li pracovati — nebudeme se dávat ani volit“.

VI. Brouček.

Štvanec.

I.

„Pozor, hoši, ta houština před námi nezdá se mi dost bezpečnou.“

Osam hochů, rozvědčků rázem se zastavilo. Zvodný Kozák nakláněl se ostrážitě vpřed, zbystruje zrak i sluch do nemožnosti. Mezi haluzemi křovin něco se zalesklo, teď praskla suchá větvička...

„Lehnout“ — závelel zvodný šeptem a hoši se svezli do vysoké trávy. Byl také pravý čas, neboť za okamžik zarachotí o několik výstřelů a kule s hvízdodem přeletěly nad nimi. Byla to asi nepřátelská rozvědky, s kterou se na svých výzvědách srazili. Teď šlo o to, která je silnější a obratnější. Kozák nadzvedl trochu hlavu a ostrážitě se rozhlédl kolem. Protější houštiny byly oživeny, takže se dalo počítat s větším oddílem.

„Pošleme jim tam porci, ale těsně dvakrát za sebou, aby se toho zdálo víc.“

Zarachotily dvě salvy a v houštině někdo vykřikl. V zápětí však zapraskaly výstřely také po pravé straně. „Je zle, hoši, budem utíkat. Za mnou!“ — zvolal zvodný a vyskočil, vypálil na slepc na obě strany. Z hcuštin vyřítily se však nepřátelé a hnali na hošy útokem. Tito vypálili několik ran a uhýkali zpět, k zákopům.

Bratr Jenda zapletl se pojednou do nějakých drátů a upadl. Nežli se vyprostil, byli už hoši hodně napřed a nepřítel stál už takřka nad ním.

Ano při organizování Kol ta zásada je velmi důležitá. Mládež po všestranné úvaze má voliti jen takové lidi, kteří jsou známi jako dobří a vytrvalí pracovníci. Význačný úkol v každé organizaci vykonává předseda, jednatel a pokladník. Volbě těchto funkcionářů musí být věnována zvláštní pozornost, oni jsou hýbnou silou spolku. Předseda povinen býti osobou energickou, těšící se všeobecné autoritě, zas jednatel s předsedou přemýšlí o činnosti a vyřizuje všecku korespondenci, vede správně zápis protokolů v protokolní knize. Pokladník dbá o stav pokladny a pravidelně sbírá členské příspěvky.

Největší však význam přidává se samé mládeži, od ní vše bude záležeti. Jsou-li členové doopravdy proniknuti ideou své organizace, jeví-li chuť k práci — jistota v prosperování Kola bude zajištěna. Každý člen musí být uvědomělým mladým člověkem, musí mnoho čísti. Je zapotřebí kromě „Hlasu Volyně“ a „Zornice“ čísti knihy, denky. Tenkrát mohou býti opravdové výhledy, že snad činnost v Kolách mládeže nebude pokulhávat jak v jiných našich organizacích. Jisto jest, kdo sám sebe neopustí, není opuštěn. Ve všech nás musí vzniknouti jistota, že se zde na Volyni ubráníme vlastní prací.

Jen slabým ten, kdo v sebe ztratil víru, a malým ten, kdo malý zná jen cíl.

Přítel.

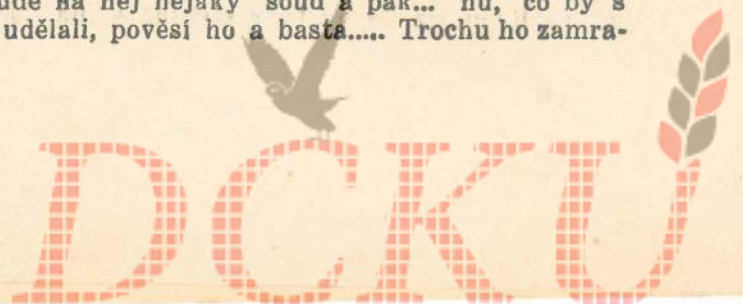
Co bude se sjezdem?

Naše mládež, sdružená v odborech SČM, ráda by si uspořádala nějaký sjezd. Přiznávám, že takový sjezd mládeže, s dobře připraveným, věcným a časovým programem, má velký význam. V stanovách je o sjezdech zmínka. Ale... bohužel, stanovy nejsou utvrzeny a není doposud také zvolen

Už neuteče — bylo to jasným. Jeník sevřel pevně vintovku a odhodlán pomocí alespoň bratrům v útěku, vrhl se proti nepříteli. Němci se také opravdu zastavili a s překvapením hleděli na smělého odvážlivce. Voják, po kterém se Jenda hnál, uskočil stranou, takže Jenda nemaje opory pro svůj silný výpad, div se nenatáhl. V zápětí dostal ze zadu silnou ránu do hlavy. Upadl a ručnice vylétla mu z ruky. Několik zdravých chlapů hnalo se na něj. Vzprávil se trochu, strhl bajonet a napřáhl se k ráně. Síly jej však pojednou opustily, v hlavě to zahučelo a v očích zajiskřily světelné plaménky. Cítil jak mu někdo kleká na prsa, v očích se mu zalesklo ostří nože, ale pak se to všechno s ním zatočilo, hlava mu klesla zpět, a ztratil vědomí...

II.

Jenda Koudelku konečně procítí z hluboké mdloby a otevřel oči. Rozhlédl se kolem a šlehal, že se nalézá v malé místnosti, snad zemljance, do níž malým okénkem padalo sporé světlo. Jak se sem jenom dostal, a kde to vlastně je? — prolétlo mu hlavou. Chtěl se nadzvednout, ale hlava jej silně zabořila. Aha, už vzpomíná: k té bolesti přišel nejspíše včera. Byl na rozvědce, srazili se s německou hlídkou a pak to začalo. Kamarádi snad utekli a on — on snad vpadl do zajetí. Ale, že jej nezabili; vzpomíná na ostří nože, jak se mu zalesklo před očima než ztratil vědomí. — Je tedy nejspíše zajat, ale co s ním asi udělají? Napadlo jej, že bude na něj nějaký soud a pak... nu, co by s ním udělali, pověsí ho a basta.... Trochu ho zamra-

ústřední výbor sdružení, který by přípravné práce k sjezdu obstaral... Tohle jsou věci vážné a ty třeba mít na zřeteli. Dostali jsme dopis, že snad se má odbyvat letos sjezd o 28. říjnu v Chomoutech. To byl dopis jen z jedné osady a více nevíme nic, tedy o tom Zornice ani psát náležitě nemůže. Je to chyba, že naše mládež nezasílá svá mínění a přání do tisku; kdyby tak činila, mohla by se o věci otevřít diskuse — možná by se něco udělalo. Co se týče 28. října, jako dne určeného pro sjezd, s tím úplně souhlasit nelze z dvojho důvodu 1. 28. říjen je dnem, kdy třeba v každé osadě uspořádat jakousi oslavu, aby tím jaksi šířil národní uvědomění mezi lidem. Nebylo by tedy příliš dobře, kdyby mládež z domu odjížděla. 2. Ke konci října není už stále počasí a deště by mohly pokazit vše, neboť na sjezd se budou sjíždět jen v povozech a uvažte ty naše pověstné cesty! A ke všemu je doba posvícení!...

Zornice vyslovuje svůj názor: Ponechat sjezd až na měsíc máj nebo červen. To bývá po práci, stálejší počasí a snad budou do ty doby utvrzeny stanovy a zvolen ústřední výbor.

Listárna Zornice.

Sotva se roznesla o tom zpráva, že se chystá jakási akce k rozšíření „Hlasu Volyně“ a už se ozývají hlasy, aby Zornice vycházela dvakrát měsíčně. Bylo by to ovšem krásné a nanejvýš potřebné, jelikož by pak mohla Zornice více propagovat myšlenku organizace naší mládeže a také více rozšiřovat vědomostní obzor svých mladých čtenářů.

Věc však není tak lehce uskutečnitelná, jak by se na první pohled zdálo. Především musela by být jistota, že se do každého čísla sejde dostatek původních aktuálních článků. Na tomto místě

zilo v zádech; není divu, v takovém věku těžko se umírá.

Rozlehly se rázné kroky a do zemljanky vstoupil nějaký voják v modré uniformě. Přistoupiv k zajatci zavelel německy: „Aufstehen!“

Jenda tomu ale nerozuměl a proto se ani nehýbal. To vojáka dopálilo neboť si odplívl a zvolal. „Du Ezel bist, fersteist du?“

„Nerozumím“, řekl Jenda česky a zavrtěl hlavou.

To na vojáka velmi působilo, neboť vykulil oči a přidušeně zvolal: „Hergot, kamaráde, ty jsi Čech?“

Ted' se podivil i Jenda, kde by se nadál. — „No jo, a tys taky?“

— „No bodejť, nás je tady hodně, ale náčelstvo máme německé. A jak ses sem dostal?“

„Byli jsme na rozvědce, a já byl vašimi zajat.“ Voják se sehnul k zajatci a tázal se tiše: „Poslouchej, bratře, je to pravda, že na druhé straně jsou Češi?“

Jenda se trochu zarazil — neví má-li říci pravdu nebo ne.

— „Neboj se, byl jsem do války Sokolem —“ ujišťoval jej voják.

— „Tož jsou, české rozvědky tam máme. výzvědné oddíly při ruském vojsku. Já jsem z Volyně a po národnosti jsem se k nim také dostal.“

„Dobrá, kamaráde. Přišel jsem se podívat můžesh-li být předveden k výsledku. Poslouchej bratře, rusky umíš.“ — „Bodejť ne, chodil jsem na Volyni do ruské školy.“ „Tak dobře, tady se vydávej za Rusa, na Čechy tady strašně štvou, a tak-

dlužno konstatovati, že naši pp. učitelové se již čile hlásí k spolupráci se Zornici; tedy v tomto ohledu — pak-li že spolupracovníci vytrvají a přihlásí se případně ještě další — by obava odpadla. Hůře by bylo řídit přílohu jako čtrnáctideník na vzdálenost, jak se to děje doposud. Ideální řešení by mohlo být takové, že buď bych já, jako vedoucí „Z.“ našel zaměstnání při časopise v Kvasilově, anebo, že by se vedení přílohy ujal někdo z blízkosti tiskárny, kdo by do tiskárny i redakce mohl častěji sám docházet. Při tom myslím, že by se dala věc zařídit tak, že by se „Z.“ mohla předplácet a expedovat pro mládež i bez Hlasu. Myslím, že by to znamenalo i jisté plus příjmů „H. V.“ a tím bychom se přiblížili myšlence vydávání samostatného listu pro naši mládež. Česká mládež v Jugoslavii, Rakousku, Americe a j. má své listy; snad bychom to dokázali také, tím spíše, že už začátky jsou.

Dojde-li k jakémusi rozšíření „H. V.“, myslím, že bychom do Z. mohli občas dáti i nějaké obrázky: fotografie, výkresy, mapky a p. Přiznám se, že mám trochu fotografií, různých kreseb a také dřevorytů pro přílohu přichystaných. Možná také, že by nám za mírný poplatek některá firma štočky k otisknutí zapůjčovala.

Zatím tedy se budeme ke všemu chystat a nejbližší budoucnost o tom snad rozhodne. Prozatím budeme sbírat příspěvky abychom měli rezervu. Naši p. p. spolupracovníci by si mohli vzít na starost určité obory a o nich psát. Tak zvláště rubrika „Člověk a kultura“ by mohla být obsahově bohatá. Mohlo by se v ní během času pojednat np. o knihtisku, jeho vynálezu a rozšíření, o vzduchoplavectví, o komunikacích a p. věcech. Mohla by se zavést zvláštní rubrika o chování se mládeže při různých příležitostech (ve společnosti,

hle snad z toho vyvázneš se zdravou kůží. Tak jednej jak ti radím.“

Voják odešel a Jenda v zemljance opět osaměl.

Nová naděje na život zasvítila mu před čima.. Nebál se smrti. Na frontě hleděl jí kolikrát do očí, ale prodat svůj život tak lacino, bezmocně, nechtěl. Nechat se trýznit bez obrany, zardousit jako — kočka rdousí myši? Otrásl se při tom pomýšlení, ale naděje na život vzpružila jej, aby neklesl.

Po chvíli vstoupilo do zemljanky několik vojáků s nasazenými bodly a vyzvali jej, aby šel s nimi. Hlava jej dosud bolela, ale začal zuby a pokud mu to sešláblo dovolovala, rázně vykročil.

Vylíchal jej nějaký leitnant, Němec. Tvrdý jak křemen a když mu zajatec nemohl porozumět, hrozně bouřil, nadával a hrozil, takže se zdálo, že ubohého hochu roztrhá. Když to však nevedlo nikam, byl odeslán k nějakému majoru, jenž před válkou byl v Rusku a tak rusky uměl dobře. Výslech byl ostatně krátký. Jenda, jako řadový voják mnoho toho nevěděl a o svém úseku vyprávět nemělo pro válečné účely žádné ceny. Jen to zamlčel, že Čechevové jsou zorganizováni ve výzvědné oddíly, k nimž přísluší také on... Jako zajatec byl odeslán někam dozadu a odtamtud měl být odveden do zajateckého tábora, až kamsi do Němce... Nebyl to osud právě záviděníhodný, neboť sám dobře znal život rakouských zajatců v Rusku. Nemohl však očekávat nic lepšího, zatím byl živ a jak bude dále to budoucnost ukáže...

(Pokračován.)

při jídle atd.), jazykový koutek, (tento je red. chystán) dívčí hlídka a celá řada jiných věcí. Nuže tedy: Pokud síla, hledme díla!

Jos. Foitík.

O nás — pro nás.

Nastupujeme k práci, k povinnostem, k radostem. Nastupujeme veselí, odvážní, družní, chtíci a věřící. Těšíme se na život, na všechno to, co přináší, a připravujeme se! Nikdy si nenasadíme černých brýlí, abychom viděli vše černé a smutné. Nikdy nebudeme nařkat, bědovat, ale dělat, konat, h edat a tvořit! Nezavřeli jsme se do školních světnic, abychom se dívali na život jen oknem... („Roj.“)

Dva vaky.

Každý člověk nosí dva vaky, jeden před sebou, druhý za sebou a oba naplněné chybami; přední jest naplněn chybami jeho bližních a zadní jeho vlastními chybami. A tak se stává, že člověk nevidí svých vlastních chyb, ale stále má před očima chyby svých bližních.

(Ezop.)

ROZMANITOSTI.

Po stopách praobilí.

Kafiristan — zázračná země.

V severní Indii a v Afganistanu se často mluví o „země světla“, již se rozumí ona křivolaká a hluboká těsná údolí na jižních svazích Hindukuše. Mluví se o ní jako o pohádkové zemi, kam sotva kdy pronikl člověk... To patrně bylo důvodem, proč úřady, jak indické, tak i afganské, se dlouho daly prosit, než vydaly pasy pro toto téměř zcela neznámé pohoří. Výprava zdůrazňovala, že má za cíl jen botanické badání, že jde po stopách obilí, a to od oněch pradávných dob, kdy se s obilím obchodovalo jako se zlatem a peněmi, až do časů, kdy Feničané dovedli uplatnit první přísná ochranná opatření pro obchod s obilím až do východní Asie.

Nuristan — dnes tedy „země světla“ — se kdysi v úřední řeči Afganistanu jmenoval Kafiristan. To znamená „země nevěřících“. Ti, kteří ji tak nazývali, byli mohamedáni, kteří arabským slovem „kafir“, t. j. nevěřící, chtěli označit podivnou víru v božstva tamních obyvatelů.

Obyvatelé Kafiristanu totiž jsou směsici severské a indické krve. V Kafiristanu žijí lidé úplně světlých vlasů a modrých očí. Kde však se více uplatnila indická krev, mají světlehnědou pleť, šedé oči a hnědé vlasy. Tento kmen není už početný. Dle afganského odhadu se mluví asi o 120.000 duších. Snad vědecká výprava přinese přesnější údaje.

Avšak těmito údaji jsme se jen dotkli záhad, které se badatelům naskytují v Kafiristanu. Tamní víra v božstva je zcela nerysvětlitelná ve svých začátcích. Naproti tomu pochopitelnější je okolnost, že obyvatelstvo Kafiristanu mluví téměř čistým sanskritem, nebo aspoň řečí velmi blízkou indoevropské prařeči. Vždyť od panování Alexandra Velikého byli nerušeně ponecháni svému vlastnímu vývoji. Jejich jazyk mohl ztvrdnout, nemohl se však smísit s jinými.

Kafiristan se dělí na osm velkých kmenů, které však jsou vesměs mezi sebou spřízněny. To

to rozsáhlé příbuzenství má prostou příčinu: aby se zabránilo ženění mezi blízkým příbuzenstvím, čemuž by sotva bylo lze v těchto úzkých údolích zabránit, stal se zákonem každého kmene požadavek, aby nevěsta byla vždy unesena z cizího kmene. Z toho se sice často vyvinuly krvavé potyčky, byly však vypořádány v rytířském boji. Přátelství, jež vzniklo z tohoto lupu, bylo novým dobrým pojátkem mezi kmeny.

Ještě podivnější je rozdělení sekt uvnitř kmenů. Rozlišují se černé odění a bílé odění — dále mají řadu kast: k nejnižší patří také kmen otroků, kteří patrně byli prapůvodním obyvatelstvem Kafiristanu.

Světlovlasí a modroocí, kteří později vnikli do těchto hindukušských krajů, byli nepochybně silnější. Podle všech známek, které dodnes byly objeveny, postupovaly tyto kmeny od severu k jihu. Zde se však naskytují nové záhady, jichž rozřešení je zajímavým úkolem expedice, jež se vypravila do těchto kncin.

V těsných údolích Kafiristanu najdeme pšenici, proso, kukuřici a ječmen. Kdo přinesl tyto plodiny do těchto krajů, odříznutých od ostatního světa? Mnozí badatelé se přiklání k domněnce, že tyto polní plodiny tam nikdo nemusil přinášet, protože tam měly svůj původ, protože právě tam se vyvinuly za zvlášť příznivých podmínek z jednosemenných nažek na obilí v jeho dnešní formě. Mluví se však také o tom, že tam nejen roste zlatožluté obilí, nýbrž také je skutečné zlato ve stržích, jimiž se řítí bystřiny a prudké řeky. Jmenoval se proto ode dávna Kafiristan také Nuristan — „země světla“

Vzkříšení z bílé smrti k životu.

Sensační pokus amerického lékaře Ralpha Willarda s opicí způsobil ve Spojených státech velké vzrušení.

Posadil svou opici Jekala do lednice, nechal ji tam úplně zmrznout a po pěti dnech ji přivedl zase k životu. Nejprve jí dal několik injekcí pro posílení srdce, pak na ni pustil proud teplého vzduchu a posléze převedl do jejích žil trochu své vlastní krve. Pokus se úplně zdařil, za několik hodin pobíhala opice po své kleci jako před tím. Willard úmyslně vybral k pokusu tuberkulózní opici, aby zjistil, zda takovým způsobem může způsobit zlepšení zdravotního stavu. Podle výsledku pokusu má dojem, že snad ano. Je ovšem třeba dalších pokusů a k těm se Willardovi už přihlásilo sto osmdesát lidí. Jsou to lidé tuberkulózní a žádají, aby na nich provedl stejný pokus jako na opici. Přihlásil se dokonce jeden muž, jenž je docela zdrav a chce jen zažít vzrušení při přechodu k životu. Je to Štěpán Simkovič, jehož otec je profesorem na kolumbijské universitě v New Yorku. S Willardem už podepsal smlouvu, jež je přizpůsobena zákonným předpisům. Operace má být provedena v nejbližší době.

(V. Č. S.)

Luštitelům hádanek.

Rozluštění hádanek ještě nebylo možno uveřejnit v tomto čísle.

J. Foitík.

